

**Sousedé,
cvrčci
a zlo pod
sluncem**

Pavel Pecina

© Pavel Pecina., 2009 a 2013

© Ekopress, s. r. o., 2021

ISBN 978-80-87865-70-5

NĚKOLIK SLOV NA ZAČÁTEK

V třetím, předcházejícím dílu vzpomínek na dětství a začátky mládí, kterému jsem v neomluvitelné pýše dal název „Čolci, pulci a jiné lásky“ tak trochu podle vzoru Geralda Durrella, jsem se rozhodl skončit téměř uprostřed vyprávění, aby se celý svazek nestal neúnosně dlouhým. Možná i pro čtenáře, ale hlavně pro bývalou kolegyni a vzácnou přítelkyni Dr. Alenu Hofrichterovou z „evidence a dokumentace“ v pražské zoo, která má nehynoucí zásluhu na formálním zpracování a veškerých redakčních úpravách prvních dílů pamětí. Protože jsem byl a stále ještě jsem počítačový analfabet, který dokáže svůj notebook upotřebit (s jistými obtížemi) jako náhražku psacího stroje, ale složitější používání je mu co do pochopení i provedení na hony vzdáleno, nikdy bych nedokázal ty svoje paměti vybavit vším potřebným jako třeba obrázky, texty k nim a vysvětlivkami „pod čarou“. Jsem jí za tuto obrovskou, nezištnou pomoc nadosmrti zavázán a vděčný.

V současnosti, když moje paměti vycházejí jako normální knížky, už ty nejsložitější úpravy provádí vydavatelství, ale i tak zůstává řada zásahů do podkladů pro redakci, které sám nejsem schopen kvalitně spáchat, takže s tím stejně občas obtěžuji paní Hofrichterovou.

Za skutečnost, že moje paměti vycházejí knižně, jsem velmi zavázán vydavatelství Ekopress a zejména jeho šefovi, Ing. Robertu Chadimovi, a redaktoru Karlovi Novákovi.

Když už jsem u toho díkůvzdávání, považuji rovněž za svou milou povinnost poděkovat PaedDr. Tamaře Novákové, vnučce mého prvního učitele včelařského řemesla a umění z Albeřic, která zpracovala historii poválečného období v Horním Maršově, Albeřicích a Lysečínách ve své diplomové disertaci „Místo krávy psací stroj“ s podtitulkem „Proměna kulturní krajiny a obyvatelstva v krkonošských obcích Horní Albeřice, Dolní Albeřice a Dolní Lysečiny před rokem 1945 a po něm“. Obhájila ji v roce 2009 a laskavě mi ji poskytla, takže mnoho skutečností, které mi v dětství unikly nebo jsem je zapomněl, jsem díky ní mohl doplnit nebo upřesnit.

Cítím se rovněž zavázán albeřické kamarádce z dětství Magdě Rybínové (rozené Růžičkové), která mi laskavě půjčila své album a dovolila mi použít některé obrázky, na nichž identifikovala zobrazené osoby (což bych já nedokázal), a umožnila mi doplnit některé údaje. Jsem jí vděčný za upřesňování a doplňování vzpomínek na první roky v Albeřicích (a na přátelské, téměř rodinné vztahy mezi chalupáři tehdejší spisovatelско-umělecké komunity, jejich společné akce či legrácky.) S Magdou jsme byli stejně (s rozdílem asi dvou měsíců) staří a oba jsme tehdy trávili prázdniny na albeřických chalupách se svými rodiči.

S Magdou jsme měli také společný vztah ke kočkám, který byl u ní ještě o dost silnější až profesionální. Je to způsobeno nejspíš jakýmsi osudovým předurčením a s Magdou jsme si z toho často dělali legraci. Oba jsme se totiž narodili v roce tygra

(a to už je pořádná kočka) a Magda ještě k tomu ve znamení lva, takže to měla tuplovaně předurčené.

S velkou omluvou, dodatečně a opožděně, děkuji panu Jaroslavu Vojnovi, který je autorem tří snímků zachycujících pozitivní vazby a vztahy mezi jedinci různých živočišných druhů, v předcházejícím dílu mých pamětí. Dodatečně jsem se to dozvěděl až když vyšla knížka „Čolci, pulci a jiné lásky“. Pan Vojna, dnes už důchodce jako já, pracoval v pražské zoo v Troji na *správě budov* a dobře a rád také fotografoval, pro zahradu i „jen tak“. (Pokud si vybavíte snímek, na kterém si fena ovčáka paní Čákové a její skoro dospělý adoptivní syn, tygr ussurijský, navzájem „jako“ vyhrožují při hře, tak existuje celý seriál fotek z tohoto dovádění; pan Zbyněk Šiša z oddělení dokumentace je má uložené v počítači.

Svému zeti, RNDr. Oldovi Hovorkovi, vděčím za pomoc s determinací různých druhů hmyzu, stejně jako kolegovi Tomáši Dobrovskému.

Za poskytnutí fotografie skokana zeleného jsem zavázán velkým díkem kolegovi Martinu Šanderovi, stejně jako kamarádu Venouškovi Zieglerovi, že mi to zprostředkoval. (Já v posledních letech všude nacházím jen „čisté“ skokany skřehotavé). Za krásný černobílý snímek smrtníka rodu *Blaps* děkuji kolegovi a kamarádovi z pozdější doby a významnému českému etologovi Ing. Ludku Bartošovi; fotografie je jedna z mnoha snímků tehdy mnou chovaných živočichů, které fotografoval a daroval mi je.

Speciálně v tomto dílu pamětí (v souvislosti s mým píděním se po osudech albeřických chalupářů postižených minulým režimem) se objevili i další a významní pomocníci.

Jde o pracovníky z Archivu bezpečnostních složek a badatelen v ulici Siwiewcové a Na struze, především pana PHDr. Miroslava Urbánka, pana Karla Freunda, paní J. Tylšovou, pana Vladimíra Lejtara, paní Michaelu Kolouchovou a paní Miloslavou Soukupovou, kteří mi vyhledali příslušné složky, poskytli jejich seznam (s udáním místa kde jsou deponovány a kde je možno do nich nahlížet) a umožnili mi, abych se jimi v příslušných badatelnách mohl zaobírat a dělat si z nich výpisky nebo kopie. To všechno přesto, že jména sousedů postižených procesy jsem jim mohl sdělit většinou jen jako příjmení a bez dat narození, tedy velmi, velmi nedostatečně; navzdory tomu se jim podařilo všechny záznamy o nich vyhledat, sdělit mi je a posléze poskytnout k prohlédnutí.

Moje hluboká vděčnost se také, pochopitelně, obrací ke všem tvorům a tvořečkům, kteří mi tehdy odkrývali tajemství svých úžasných životů a obohacovali a zkrášlovali ten můj; samozřejmě rodičům a babičkám, tetě Bláze, manželům Cinkovým a také všem spolužákům a spolužačkám, členům profesorského sboru, všem „guru“ z biologických oborů, albeřickým sousedům a kamarádům a dalším lidem, kteří zaujímají nějaké, byť třeba nenápadné místo v tapisérii mých vzpomínek z té doby.

Při četbě „Čolků“ v definitivní úpravě jsem nicméně přišel na celou řadu událostí, příběhů, epizod, úsměvných i smutných zážitků, které se mi dodatečně vybavovaly, a kromě toho (jak jsem uvedl v posledním odstavci poslední kapitoly) jsem některé vynechal vědomě a záměrně z výše zmíněné příčiny. Teď se k tomu všemu ještě potřebuji a chci znovu vrátit. Kromě toho, a v současnosti víc než předtím, pociťuji nutnost léčit duši vzpomínkami na vzdálené období, kdy prázdniny trvaly téměř dva dlouhatánské roky (skoro jako v té verneovce), příroda byla mnohem zachovalejší, rodičovská a babičkovská láska hřály jako červencové sluníčko a moje starosti se týkaly téměř výlučně brouků, pavouků, obojživelníků a školního prospěchu. Stíny a zlo té doby jako by vyšuměly, vybledly, ztratily svou bezprostřední surovou podobu a změnily se na vzdálenou historii; kromě toho i tenkrát vlastně šly do značné míry mimo moje vnímání, jednak proto, že rodiče se snažili mne uchránit od veškerých duševních traumat, jednak i proto, že mne zajímalo dění v mikrosvětě okolních luk, lesů a vod v nesrovnatelně větší míře než dění v lidské společnosti. Byl jsem v té době mládě poznávající svět, puberták s optimismem adolescenta (který bych v současnosti dost naléhavě potřeboval). A tak se zase každou volnou chvíli utíkám schovat do zruřovělých vzpomínek před neradostnou a skličující realitou problémů stáří svých blízkých i sebe sama a před často asociální a nespravedlivou současností. Je to pro mne vlastně jakási psychologická terapie, berlička, o kterou se (stále raději) opírám, když ztrácím rovnováhu.

